

JUBILEUM

Poslední den loňského roku oslavil sedmdesáté narozeniny dlouholetý předseda redakční rady časopisu Správní právo, JUDr. Václav Henych.

Za redakci časopisu mu přejeme především pevné zdraví a mnoho sil do dalších let. Je nám ctí, že několik vážených členů redakční rady, kteří pana předsedu znají dlouhá léta, napsalo k jeho životnímu jubileu svá přání, která můžeme publikovat.

Připojujeme též přání některých jeho bývalých kolegů z Ministerstva vnitra, kde pracoval čtyři desítky let a které v loňském roce opustil.

redakce

* * *

JUDr. Václava Henycha jsem poznal před třiceti lety. Byl jsem tehdy zaměstnán v Ústavu státní správy. Již si nepamatuji, z jakého podnětu jsme s kolegy z Ústavu státní správy vypracovali návrh zákona o obecních volbách. Návrh ode mne za Ministerstvo vnitra přejímal právě JUDr. Henych. V té době jsem ani já, ani JUDr. Henych netušili, že v nedaleké budoucnosti budeme jako zaměstnanci Ministerstva vnitra velice úzce spolupracovat. Já v pozici náměstka ministra vnitra, JUDr. Henych zprvu v pozici vedoucího mého sekretariátu, později v pozici ředitele odboru. Pro mne to byla zcela nová role, ve které jsem se bez pomoci zkušených zaměstnanců, kteří měli „procesy úřadování“ v malíčku, nemohl obejít.

JUDr. Henych nesporně patřil k nim. Na Ministerstvu vnitra jsem asi s šestiletou přestávkou sloužil devět let. To bylo období mé velmi intenzivní spolupráce s JUDr. Henychem. Setkával jsem se s ním však i v době, kdy jsem nebyl zaměstnancem ministerstva zejména jako člen redakční rady časopisu Správní právo, ale i při jiných příležitostech pramenících z mé zainteresovanosti v otázkách reformy veřejné správy.

Má spolupráce s JUDr. Henychem je dlouholetá a prošla náročným porevolučním obdobím i pozdějšími léty „konsolidačními“. Poznal jsem ho jako člověka, který práci obětoval nemalou část svého života a řádné a včasné splnění pracovních úkolů bylo vždy věcí jeho osobní cti. Práce pro něho nikdy nekončila uplynutím pracovní doby. Z ministerstva odcházel, teprve až byl s prací hotov. Svě podřízené před nadřízenými vždy dokázal nebojácně obhajovat a občasná pochybení či omyly vždy bral na sebe. Za jejich zájmy (profesní a platový postup) vždy tvrdě bojoval. K nadřízeným byl vždy loajální. To nebylo vždy jednoduché. Nadřízení se střídali a jejich politické postoje byly občas zcela protichůdné. Jistě se vyskytli i tací, kteří jeho loajálnost nazírali kriticky. Patřím však k těm, kteří loajalitu k nadřízenému

považují za nezbytnou součást kvalifikace dobrého úředníka. Nejsem zřejmě jediný, který ocenil odbornost, pracovní nasazení i loajalitu JUDr. Václava Henycha. Nejen k nadřízeným, ale i k instituci. O tom svědčí jeho celoživotní úřední kariéra, v průběhu které poznal tolik různých nadřízených různých politických orientací i osobních vlastností jako jen nemnozí.

JUDr. Henych je pragmatik, který zná dokonale praxi, je prost teoretických ambicí a jako zkušený praktik upřednostňuje praktická řešení. Nedokáže vždy skrýt skepsi k mnohým teoretickým postulátům a závěrům a nestydí se proti nim veřejně vystupovat.

JUDr. Henych je člověk společenský. V jakékoli skupince lidí je sotva přehlédnutelný. Rád vypráví veselé historky, které zažil v průběhu úřednické kariéry. Vždy jsou vtipné, vkusné a vyprávěné s velkým zápaem. Mnohým jsem byl osobně přítomen a nevdí mi, že některé si pamatují trochu jinak. Lidé i časy se mění a lidská paměť je tak ošidná! V jednom mne však má paměť nešidí. JUDr. Václav Henych je stále takový, jak jsem ho před třiceti lety poznal.

Žádný člověk není dokonalý. Jistě není dokonalý ani JUDr. Václav Henych. České veřejné správě bych však přál takových „nedokonalých“ úředníků co nejvíc. Jemu i celé jeho rodině pak přeji do dalších let hlavně hodně zdraví, štěstí a spokojenosti. Nechť mu jeho životní elán vydrží ještě hodně dlouho!

Pavel Zářecký

* * *

Napsat několik slov k životnímu jubileu mého kolegy, dlouholetého nadřízeného a doufám i přítele, JUDr. Václava Henycha, je pro mě ctí i potěšením.

Desítky společných roků mi poskytují spoustu námětů, ale výběr mi tím komplikují. Přestože záběr Václava Henycha je v oblasti práva nesporně značně široký, vzpomínám zejména na přípravu komplexní právní úpravy na úseku voleb, vzniku a činnosti politických stran a politických hnutí i spolků, tedy zpočátku občanských sdružení. Úspěch ve své práci zakládá na otevřené diskusi, nesmírné pracovitosti, odpovědnosti, neúnavném studiu a přijímání nových poznatků.

Ty získává i díky tomu, že na postech zastávaných u Ministerstva vnitra, se v průběhu aplikace uvedených zákonů bezprostředně setkává se zpětnou reakcí z praxe. V této souvislosti se sluší poznamenat, jak moc jsme se utěšovali tím, že nejde o odpovědnost za výsledky voleb, ale jen za jejich organizaci.

Václava Henycha znám jako člověka s vysokou mírou empatie, spravedlivého, ochotného kdykoli s čímkoli pomoci, navíc se smyslem pro humor. Při setkání trouse poznámky o vaření, rozvážení svých dětí a dnes

už i vnoučat do zájmových kroužků. Jeho práce však těmito aktivitami nikdy netrpěla; přitom, když ještě vezmu v úvahu přednášky na vysokých školách, členství v rozkladových a jiných komisích různých institucí, publikování odborných knih a článků a určitě jsem nezmínila všechno, nechápu, kde bere čas. Přála bych adeptům na vedoucí pozice, aby se u něho mohli učit.

Mít někoho takového ve svém okolí bych vlastně přála všem.

Daria Benešová

* * *

K této gratulaci mne legitimuje institut spolužáctví. Dávnost toho vztahu s jubilujícím JUDr. Václavem Henychem doložím historicky: Když jsem celkem nedávno, při jakémsi výročí založení smíchovského gymnázia, zašel do budovy naší tehdejší SVVŠ, byly tam vyloženy i školní kroniky. Napadlo mě otevřít nějaký ročník z doby, kdy jsme onen ústav oba navštěvovali, náhodou jsem nalistoval nějaké datum a uvědomil si, že je to zrovna datum mých 18. narozenin. Byla tam školně krasopisně zaznamenána událost, ovšem zcela jiná než moje plnoletost: školu navštívila paní z obvodního výboru, a profesorskému sboru poutavě vysvětlila důvody přítomnosti sovětských vojsk v Československu. Určitě to nemělo následky v tom smyslu, že by se postoj našich učitelů k okupaci nějak pozorovatelně změnil, a to snad právě mně k narozeninám. Ale to politické počasí pak stejně vydrželo dalších 20 let (přesně počítáno, bez 10 dnů).

Za tu dobu jsme vystudovali právnickou fakultu, kde jen okrajovým předmětem zájmu byla i demokracie, a pak dělali běžnou úřednickou práci v nedemokratickém systému tak dlouho, až se to politické počasí náhle změnilo. Nastala demokracie, jejímž základem nepochybně jsou volby. Ty se ovšem musí vždycky také zorganizovat, a v tomto procesu opakovaně připadla důležitá úloha právě JUDr. Henychovi, logikou věci z jeho úředního postavení. Po roce 1989 jsme pravda tak dalece všichni z mé generace začali dělat něco jiného, anebo jinak než jak to vypadalo ze školy, a různě úspěšně: privatizace například dopadla, jak dopadla, ale volby, teď už třicet let, probíhají tak dalece bez skandálů a podvodů; i když jistě občas nějaký menší volební zázrak nastane, je to marginální a závažné pochybnosti týkající se regulérnosti voleb dnes neznáme. Takový průběh voleb bereme jako samozřejmost, ale ve skutečnosti je to úspěch nemalý.

Volby nebyla jediná věc, která se na úseku civilní správy za významné účasti jubilanta hodně měnila, ale přesto se mi chce právě organizaci voleb připomenout a JUDr. Henychovi poblahopřát zejména k tomuto úseku jeho profesního života. Protože na svém narození člověk zásluhu nemá, tak proč pořád ty narozeniny.

Jan Bárta

* * *

JUDr. Václava Henycha jsem poprvé osobně potkala roku 1998 v Ústřední volební komisi jako zástupkyně jedné z politických stran kandidujících v roce 1998 do Poslanecké sněmovny ČR. Jako tehdejší ředitel odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, který měl na starost mimo jiné i problematiku voleb, byl jmenován zapisovatelem této komise.

Myslím, že to byla jeho společenská povaha, která umožnila jednání Ústřední volební komise převážně v přátelské atmosféře, ačkoliv ji tvořili zástupci politických stran a politických hnutí konkurujících si v konaných volbách (a těmito zástupci byly převážně právníci z řad advokacie, kteří obecně nešli pro „rýpnutí si“ daleko). Zapůsobilo na mě, jak dokázal tento názorově nesořodý sbor lidí (samozřejmě jen prostřednictvím poskytovaných rad předsedovi této komise) řídit a řešit přitom i zajímavé situace jako zdanlivé ukradení volební schránky v noci mezi dvěma volebními dny. Zřejmě i proto jsem se rozhodla po ukončení studií nastoupit do pracovního procesu ve státní správě, protože tato zkušenost nabourala můj názor na správní právo jako na zbytečně složitou a přitom naprosto nezáživnou oblast práva.

To, že o „zábavu“ nebude na odboru všeobecné správy nouze, se mi potvrzovalo. Byl to JUDr. Václav Henych, který vždy dostal k vyřešení zajímavé kauzy a který mi dal i velkou příležitost se podílet na jejich řešení, za což mu znovu a znovu děkuji. Spolupracovali jsme na napsání zákona o volbách do Evropského parlamentu, na hledání možností potírání extremismu v politických stranách, na odhalování pokusů o legalizování pobytů neoprávněných osob prostřednictvím zneužití matričních úkonů, na návrhu nového zákona o shromažďování, který by reflektoval svého času nový fenomén - technoparty, na variantách řešení tzv. Polského dluhu, pokoušeli se novelizovat zákon o veřejných sbírkách...

A skutečně jsme spolupracovali – nebyl to „diktát shora“, ale tvůrčí diskuse a hledání toho nejlepšího řešení se všemi kolegy. To, o čem jsem psala, je však jen zlomek toho, čím se JUDr. Václav Henych ve svém působení na Ministerstvu vnitra zabýval. Vždyť z původního odboru všeobecné správy, který řídil, se postupem času vyčlenily odbor správní a odbor voleb, problematiku práva shromažďovacího si přebíral odbor bezpečnostní politiky, registrace spolků přešla na rejstříkové soudy...

V tak velkém rozsahu činnosti se samozřejmě nedalo vyhnout chybování ani přehlédnutí některých chyb. To zná každý. Každému bych proto přála, aby měl takového nadřízeného, jakým byl JUDr. Henych. Nikdy své vlastní pochybení nesváděl na podřízené, naopak zohledňoval často až příliš osobní situaci toho, kdo skutečně pochybil, a snažil se mu dát šanci věc napravit – riskoval tím sám výtky od svých nadřízených. Za to, že přes množství „nasbíraných“ funkcí a zásluh nepřestal být člověkem a nestal se jen „velkým zvířetem“, si ho velice vážím.

Vášku, přeji Ti do dalších let především pevné zdraví, radost ze života a mnoho tvůrčích sil.

Petra Gronwaldtová Wagnerová